

Arrest

nr. 312 485 van 4 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn en vluchtelingenstatus verkreeg in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 augustus 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geniet internationale bescherming in Duitsland.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Germany” van 2022 (update 2023)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Wat betreft toegang tot taalonderwijs blijkt uit verzoekers verklaringen dat de volgende taal cursus in diens laatste verblijfplaats in Duitsland enkele maanden later in september zou starten indien er genoeg geïnteresseerden waren. Gevraagd of verzoeker bij aanvang van het nieuwe schooljaar langsging om te vragen of er voldoende inschrijvingen waren, antwoordde hij negatief en stelde hij geen moed en zin meer te hebben (NPO, p.18). Hoewel begrip kan worden getoond voor zijn frustratie, neemt dit niet weg dat van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, kan worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Dat verzoeker geen moeite meer deed om te wachten tot de eventuele startdatum van de cursus doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij wel degelijk toegang had tot onderwijs en strookt dan ook niet met zijn verklaring dat de toegang tot onderwijs net de reden was waardoor hij Duitsland heeft verlaten. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij moest kiezen tussen te voorzien in zijn levensonderhoud via werk of enkel taallessen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onderwijs te kunnen genieten in Duitsland, temeer hij verklaarde dat hij wegens de toegang tot onderwijs uit het land vertrok.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat er een huisvestingsproblematiek heerst in Duitsland, en dat vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige (sociale) voorzieningen, hetgeen gepaard gaat met een gebrek aan perspectief op passende jobs en opleidingsplaatsen en factoren die de integratie bemoeilijken.

Uit de landeninformatie blijkt dat statushouders dezelfde toegang hebben tot de woningmarkt als Duitse onderdanen maar dat er een tekort is aan betaalbare huisvesting. Deze huisvestingsproblematiek treft zowel Duitse onderdanen als statushouders. Deze situatie is in België niet anders. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat statushouders de mogelijkheid hebben om in opvangcentra te blijven en dat lokale overheden kunnen tussenkomen in de betaling van huur. Het geheel van de landeninformatie in acht genomen, blijkt niet dat de Duitse autoriteiten, in het kader van de beschreven huisvestingsproblematiek, geheel onverschillig staan. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat door de vluchtelingen uit Oekraïne de opvangsituatie in het gedrang komt en dat dat het op heden moeilijk is om onderdak te voorzien voor migranten, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij in zijn persoonlijke situatie zijn rechten en voordelen verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus in Duitsland niet langer zou kunnen laten gelden. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker beperkte pogingen heeft ondernomen om huisvesting te zoeken in Duitsland. De commissaris-generaal stelt hierover terdege vast: "U verklaart dat uw sociale assistent een woning voor u zou zoeken in de stad Lauterbach zodat u daar naar school zou kunnen gaan, maar deze niet vond. Gevraagd of u zelf ook naar woningen zocht in Lauterbach antwoordt u dat het systeem in Duitsland anders is en er geen panden verhuurd worden aan mensen die sociale bijstand krijgen van de overheid. Op geen enkel moment maakt u concreet welke stappen u effectief heeft ondernomen." Bovendien was verzoeker wat later wel in staat om op eigen initiatief in de stad Fulda een woning te huren (NPO, p.18). Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om huisvesting te kunnen krijgen in Duitsland en maakt met een verwijzing naar algemene landeninformatie niet concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Duitsland niet opnieuw in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting te vinden.

6. Verzoeker is een gezonde jongeman van 29 jaar oud. Hij maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Duitsland, toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Duitsland de vereiste administratieve stappen te zetten om tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

7. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Duitse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1781 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP betwist dat ze zich staande kon houden in Duitsland en ze wijst op de situatie aldaar: ze wou er taallessen volgen, maar dit lukte niet, er waren problemen van huisvesting... Zonder taal is het moeilijk om werk te vinden, er is de opkomst van extreem rechts en de discriminatie van mensen met donkere huidskleur, naast haar jonge leeftijd allemaal elementen van haar bijzondere kwetsbaarheid. Ze vraagt hier bescherming. VzP voegt eraan toe dat ze toegewezen werd aan een piepklein dorpje (waarvan ze een foto laat zien ter zitting) de enige plaats waar ze op hulp kon rekenen maar dit dorp is ver weg van alles, zonder onderwijsmogelijkheden, geen openbaar vervoer, geen mogelijkheid zich te ontwikkelen, ze verwijst naar het AIDA-verslag dienaangaande. In Duitsland zijn statushouders niet gerechtigd om zich elders te vestigen. VzP vraagt erkenning, het probleem van de legerdienst in Eritrea is algemeen gekend.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter geheel na. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden.

Verzoeker toont ter zitting een foto van het dorp waaraan hij toegewezen werd. Hiermee doet verzoeker echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking onder punt 5 dat hij niet aantoonde dat hij niet in de mogelijkheid was om huisvesting te krijgen in Duitsland en dat hij op eigen initiatief in de stad Fudla een woning kon huren. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij geen taallessen kon volgen, gaat hij voorbij aan het gestelde in punt 5 van de beschikking, namelijk dat verzoeker wel degelijk toegang had tot onderwijs en dat kan worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hij conclusies trekt.

Met zijn algemene opmerkingen en herhaling van zijn verklaringen gaat verzoeker niet concreet in op, maar integendeel voorbij aan, de vaststellingen opgenomen in voormelde beschikking.

Inzake discriminatie stelt de Raad vast dat, indien verzoeker hiervan inderdaad het slachtoffer was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Duitsland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Daarenboven staat verzoeker niet dat hij het slachtoffer was van racisme of discriminatie. Hij beperkt zich tot loutere beweringen. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Duitsland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoeker bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Daarbij komt dat in de bestreden beslissing omstandig wordt ingegaan op dit element.

Er wordt bijgevolg wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekers specifieke individuele situatie en alle gegevens van de zaak. Zoals eerder in de beschikking werd aangegeven, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien, zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Duitsland reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET